

NEILUSTROVANÝ PRŮVODCE VÝSTAVOU

Karel Babíček

Výstava, kterou procházíte, vznikala v mé hlavě od jara a navazuje na „populační explozi“ na umělecké scéně v posledních dvou letech. Rozhodně nemá být popisem všech kojenců, batolat, ale i pubertáků, kteří nás obklopují, ale náznakem našich reakcí, diskusí a povídání s dětmi, ženami i muže s mužem.

Na výstavě vystavují otcové dvou generací. Zralí čtyřicátníci s generací dospívajících dětí a začínající otcové ... A příště to bude o ženských a se ženskýma.

Tak já zkusím použít citace J. A. Komenského a komentovat jednotlivé vystavující:

Tys bloud, ty těm tajemstvím nerozumíš ...

Téma krajiny bývá často připodobňováno k ženám, ale pro mne na téhle výstavě jsou to obrazy o snech, útěcích v mysli i útěcích doopravdy, o bloudění ve složitosti vztahů.

Martin Mainer (1961) - „Lodě v Marmarském moři“ - Obrazy o romantice a verbálně nesdělitelném životu bouřliváka, kterým Martin je, o volnosti o mystice a neuchopitelném ... A taky jsem si slíbil, když budu mít dalšího syna, že k narození jeden z těchto obrazů dostane a tak to je.

Vladimír Kokolia (1956) - „Krajina“ - V roce 94 namaloval v galerii Behémót dva obrazy s obrácenou perspektivou a tento na výstavě následoval o půl roku později. K obrazům napsal poetický text jak jde, jde a najednou je uprostřed pole. A uprostřed pole jako otcové jsme skoro pořád ...

Otto Placht (1961) - Tyto tři obrazy z Peru vznikly v Praze podle vzpomínek Otty před třemi lety ... Pro mě jsou pořád záhadou útěky Otty za indiánskou rodinou a míjení se s ní, ať v Peru nebo v Praze.

Jan Kadlec (1984) - Čerstvý otec dvojčat zastupuje v obou pracích tu nezbytnou mužskou ješitnost a patos našich vnitřních „divadelních“ světů a někdy tu tíhu v nich ... Obraz „Páté zastavení“ je zároveň vystavován na Karlínském bienále.

Lukáš Rittstein (1973) - Ve dvou modýlcích soch, které jsou vystaveny, řeší téma ženy a rodiny. Láká mě ta témata zlehčit a zdůraznit moment talíře a jídla, ale ono to tak není a u těchto soch zkuste se jenom zasnít.

Bída a lopotování všechtěch vesměs manželů ...

Vít Soukup (1971) - Cyklus obrazů vznikl letos v zimě a já jezdil za ním se dívat, jak maluje. Ateliér měl v plechové hale bez topení a při malování s omotanou hlavou a v rukavicích bez prstů připomínal středověkého malíře. Čekal třetí dítě a povídali jsme si o pornografii (obrazy jsou detaily a pozadí z pornografických časopisů) a o tom, jak vznikají děti.

Jiří David (1956) - „Masturbující“ - Socha nepotřebuje komentář. Tak to v tom životě je, při vztazích s ženami, dětmi i při umělecké tvorbě.

Jaroslav Róna (1958) - „Temní milenci“ z cyklu První hřích - Obraz, který jsem přivezl, protože na tuhle výstavu patří. Většinou se moc nikomu nelíbí, ale pro mě je hodně opravdovou ilustrací života ...

Richard Tymeš (1958) - Kresba malíře, básníka, schizofrenika. „Vyhozenej“ v 90. letech Knížákem z Akademie, patří k nejlepším výtvarným „outsiderům“ a jeho kresby - „Poznámky“ o lásce, ženách, čekání jsou pro mě jedny z nejvášnivějších vyznání ...

Čestmír Suška (1952) - „Bába“ - Jeden ze starých Suškových kousků. Socha, kdy ženská si nese v břicho muže-dítě, které právě sežrala, nebo které právě porodí anebo je to dokonalé splynutí duší, těla ... a některé děti se téhle sochy bojí.

Dílo páteře plodu ...

Stanislav Diviš (1954) - Divišovy obrazy mám rád už od 80. let. Svou neokázalou a přitom důslednou tvorbou je pro mne jedním z největších „držáků“ z generace Tvrdohlavých. Cyklus Dva světy vzniká od roku 2000 a je malován podle kreseb jeho synů, kdy autor něžně posouvá dětskou naivitu do své famózní estetiky.

Petr Nikl (1960) - Petr Nikl je jedno velké dítě sám. A to v celé své tvorbě malířské, hudební a divadelní. „Pip a Flip“ – dva hermafroditní klauni z amerického cirkusu ve 20. letech byli pro mne zjevením na výstavě Nikla ve Špálovce v r. 1998 a už sedm let mne nutí přemýšlet, jestli známe pravou tvář sami sebe a našich dětí ...

Kryštof Kintera (1973) - Kintera od svých těžkých olověných začátků, přes těžká „miminka“ se roztvořil v autora plného veselých ironických soch a instalací. Pověstné jsou jeho postavičky „mluvičů“, které by tu určitě měly být. Jediný volný je bez hlavy a ten nejzábavnější zatím každý den buší čelem o zed' na bienále v Karlíně.

Milan Cais (1973) - Nejaktuálnější otec. Jeho dceři ještě nejsou ani tři týdny. Kromě hraní a různých těhotenských dobrodružství na koncertech připravuje výtvarný cyklus věnovaný mateřství – otcovství, z kterého je premiérově vystavena „Rodina“ – kaktusy – embrya. Celý cyklus pak bude na konci roku představen v Praze v Galerii kritiků.